

Nume noi pe afișele unor spectacole longevive

În viața spectacolelor menite unei îndelungate cariere scenice, înlocuirile în distribuție intervin ca un fapt pe deplin firesc. Primită cu satisfacție de spectatori, atunci cind astfel reprezentația (cîteodată amenințată de rutina unei prea lungi serii) se inviorează sau — de ce nu? — se obține o mai fericită conjuncție de temperamente și stiluri de joc; așteptată cu interes, cu nerăbdare, de actorii mai puțin utilizați, care doresc să-și încerce forțele și uneori izbutesc chiar să strălucească, sprijiniți de o structură ce și-a dobîndit deja o anume stabilitate; trecută, poate, cu vederea, dacă n-are alt scop decît să rezolve, printr-un normal efort colegial, temporara indisponibilitate a unui interpret (actorii sînt și ei oameni, se mai îmbolnăvesc, actrițele au și ele dreptul la bucurille și la grijile maternității...), înscrierea pe afiș a unui nume nou face parte din realitatea teatrului.

O realitate, totuși, prea rareori consemnată de cronică dramatică, dispusă să frecventeze exclusiv premierele. Să întreprindem deci un tur de orizont prin teatrele bucureștene; vom constata că e tocmai momentul de a aduce în lumina paginii tipărite neașteptat de multe asemenea noutăți.

● La Teatrul „Nottara“, în spectacolul *O noapte furtunoasă* de I. I. Caragiale, realizat de Dan Micu (Premiul A.T.M. pentru regie pe anul 1987), este invitat pentru rolul Jupin Dumitrache actorul Petre Gheorghiu; jocul său curat, sincer, ponderat, știința sa de a „încălzi“ relația cu partenerul îmbogățesc spectacolul pe linia semnificațiilor și au o deosebită rezonanță în public.

● Revăd a treia oară, la Teatrul Național, *Caligula* de Albert Camus. Spectacolul, ajuns de curînd la impunătoarea cifră de 200 de reprezentații, își păstrează excelența de la premieră (4 dec. 1980), datorită ținutei unor actori de prim rang: Radu Beligan, Ovidiu Iuliu Moldovan, Silvia Popovici, Gheorghe Cozorici. Alături de ei, în Scipio,

apare azi Claudiu Bleonț, într-un rol ce i se potrivește; înarurl interpret realizează scenic rafinamentul spiritual al eroului, izbutind să-l înscrie în orizonturile unei viziuni personale. Impun capacitatea sa de concentrare, claritatea și inteligența în folosirea mijloacelor. Mai joacă: George Oancea, Ion Henter, Corina Voicu și Diana Gheorghian (studente la I.A.T.C.), Grigore Nagacevski, Igor Bardu.

Tot la Teatrul Național și tot într-un spectacol „de viață lungă“ (premiera — 23 dec. 1982), *Ploșnița* de Vladimir Maikovski, după spectaculoasa intrare a lui Alexandru Arșinel în rolul Prisipkin, o noutate de ultimă oră este apariția lui Mihai Mălaimare în Oleg Baian; utilizîndu-și experiența dobîndită în spectacole de pantomimă, el dă personajului altă coloratură. Spectacolul se mai bucură de prezențe impunătoare ca aceea a lui Mircea Albulescu și a Florinei Cercel, frumusețe robustă care transmite un anume tonus scenei „nunții roșii“. Cristina Deleanu, Aimée Iacobescu, Victor Moldovan — alternativ cu Mihai Fotino, Silvia Năstase — alternativ cu Coca Andronescu, Aristița Diamandi, Ion Marinescu — alternativ cu Gheorghe Cozorici, Matei Gheorghiu, Catița Ispas-Berceanu, M. Ghenea, V. Gruia, Ștefan Hagimă întregesc lumea piesei. Într-un spectacol al cărui mecanism funcționează perfect, o singură inadvertență — „prestația“ lui V. Muraru, într-un rol deținut anterior de Radu Gheorghe; „comicările“ sale sînt stînjenitoare atît pentru parteneri, cit și pentru public.

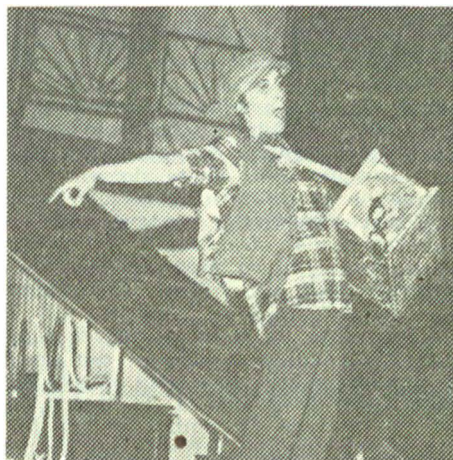

Coca Bloos în „Niște țărani“

● La Teatrul de Comedie — care dispune de o singură sală și de o trupă mai puțin numeroasă — longevitatea spectacolelor este o preocupare programatică; prin montări care „țin afiș” mai bine de un deceniu, teatrul încearcă să compenseze numărul mai redus de premiere și să-și „rentabilizeze”, în sensul superior al cuvintului, investiția artistică. Reprezentativ în acest sens este montarea piesei **Preșul** de Ion Băieșu cu excepția protagonistei, infatigabila și mereu strălucitoarea Stela Popescu, în stare să-și joace rolul cu aceeași prospețime și cu același impecabil profesionalism și azi, la mai bine de 15 ani de la premieră, distribuția e mai de demult sau mai de curând schimbată. Programul menționează: Gabriela Popescu, Șerban Celea, Adina Popescu, Aurora Leonte, Daniel Tomescu, Sănda Toma, Cornel Vulpe, Sorin Gheorghiu. La fel, în **Pețitoarea** de Thornton Wilder — în rolul Horace Vandergelder (deținut inițial de regretatul Mihai Pălădescu), joacă, alternativ, Ion Lucian și Silviu Stănculescu; parteneri le sînt, la ora actuală, Sănda Toma, Gabriela Popescu, Adina Popescu (alternativ cu Virginia Mircea), Aurora Leonte, Julieta Strimbeanu-Weigel, Șerban Celea. Fără discriminări și cu egală modestie, participă la acest carusel al schimbului de roluri actorii de bază ai instituției și tineri relativ recent integrați în colectiv. Astfel, în **Turnul de fildes** de Viktor Rozov, în rolurile deținute la premieră de Oana Pelea și Claudiu Bleonț joacă acum Virginia Mirea și Florin Anton; alături de ei, pe afiș apar Adina Popescu, Julieta Strimbeanu-Weigel, Magda Catone, Dan Tufaru. Într-un rol episodic, Sănda Toma, cu știuta finețe a mijloacelor interpretative și avînd la activ experiențe teatrale dintre cele mai dificile, realizează un personaj care se reține.

Sănda Toma, în „Turnul de fildes”

Simona Măicănescu, în „Mitică Popescu”

● La Teatrul Mic, în **Ivona, principesa Burgundiei** de Witold Gombrowicz, în rolul Iza; joacă Simona Măicănescu, cea mai proaspătă angajată a teatrului. Tot Simona Măicănescu o înlocuiește pe Anda Călugăreanu în **Puștiul din Mitică Popescu** de Camil Petrescu; în noua înfățișare a spectacolului, Jean Goldenberg este interpretat de Mihai Dinvale, iar Casierul și Inspectorul de poliție, de Petre Moraru. În **Niște țărani**, dramatizare de Cătălina Buzolianu după romanul lui Dinu Săraru, în rolul Pătru cel Scurt îl vedem pe Florin Călinescu, iar în **Muirea lui Ciclop**, pe Coca Bloos; în **Amurgul burghez** de Romulus Guga, noul interpret al lui Filip este Nicolae Iliescu; în **Dama cu camelii** de Al. Dumas-fiul, în **Gaston Rieux** joacă Constantin Bărbulescu.

● Un spectacol care, în șase ani, și-a dobîndit un statut în conștiința publicului este **Amintiri de Aleksei Arbuzov** la Teatrul „Bulandra”; celor care-l văd astăzi, însă, el li se înfățișează cu alt chip decît la premieră, prin distribuirea Ilenei Predescu în rolul Sofiei Vasilievna; în interpretarea ei, această mamă și bunică dobîndește un plus de grație spirituală și de sensibilitate, discreția și finețea cu care știe să lege aura tradiționalului de dramele prezentului așezînd personajul într-un plan privilegiat al conflictului, Oana Pelea aduce prospețimea și sinceritatea jocului său, integrîndu-se firesc unei echipe sudate.

De vreme ce am început cu un „decan”, să încheiem cu mezină celei mai noi ge-

(Continuare la p. 32)

Maria MARIN

„Ideea mizeriei — materiale sau spirituale — în care au fost aruncați cei întorși din război a fost revelată încă în operele multor scriitori din epocă. În ciuda distanței în timp, Mircea Radu Iacoban o discută deloc detașat, din contra: într-un spirit partizan, apărind demnitatea celor ce și-au riscat viața pentru patrie și vestejind profitorii ieșiți la iveală după ce au amuțit tunurile. Fricțiunile dintre partide ce transformă amintirea faptelor de vitejie în monedă pentru tranzacții politice, iar pe foștii combatanți în marionete pentru spectacole infame, oferă dramaturgului ieșean substanța unei piese de gravă rezonanță. Dacă istoria are fluxuri și refluxuri, momente de apoteoză și retractie, Reduta urmărește o asemenea etapă descendentă, de la punctul de maximă înăjire ce l-a reprezentat războiul de independență, pînă la scoaterea «istoriei fărăi pe taraba politicienilor.» (Dumitru Chirilă — „Familia”, nr. 1/1977).

Alte opinii: Natalia Stancu — „Scînteia”, 12 decembrie 1976; Valentin Silveștru — „România literară”, 16 decembrie 1976; Florin Tornea, Valeria Ducea — „Teatrul”, 1/1977; Stelian Oproiu — „Cronica”, 2/1977; Ion Cocora — „Tribuna”, 3, 20 ianuarie 1977; Ștefan Oprea — „Cronica”, 13 mai 1977; George Genoiu — „Ateneu”, 130/1977.

În volume: Romulus Diaconescu — vol. cit., p. 206; George Genoiu — „Teatrul de toate zilele”, Editura „Junimea”, Iași, 1980, p. 189.

(Continuare de la p. 17)

nerații de actori Anca Sigartău, studentă în anul III la I.A.T.C., preia „din mers” rolul piticului Quaqueo (titulară, Luminița Gheorghiu) în spectacolul Teatrului „Bulandra” cu **Uriașii munților** de Luigi Pirandello; generoasa înzestrare naturală, bine pusă în valoare de competența îndrumare a regizoarei Cătălina Buzoianu, îngăduie acestei promițătoare debutante să facă față cu brio într-o deosebit de pretențioasă companie.

1978, 15 septembrie — **OMUL DIN BAIE** Teatrul Dramatic „Maria Filotti” din Brăila, Scenografia: Ioana și Radu Corciova, Cu: Petre Cursaru, Marilena Negru, Rodica Panu, Anton Filip, Petre Simionescu, Ana Cristi.

Piesa s-a mai jucat la Teatrul German de Stat din Timișoara.

„Autorul a avut din nou o bună intuiție a conflictului dramatic latent, apt să fie relevat scenic, a avut curajul să surprindă cu acuitate și, uneori, cu sarcasm procesul de imburbeghțire a unor cadre de conducere, dar s-a oprit la enunțul problemei, fără s-o dezvoltă și fără s-o exploateze corespunzător, din punct de vedere artistic, printr-o construcție dramatică adecvată. Satira e comutată în farsă...” (Victor Parhon — „Teatrul”, 10/1978).

„Numai în aparență capricios și șutard, scriitorul e în fond un observator satiric serios și îngindurat al compromisiurilor ce înunecă idealul, provocînd debuzoări morale și eșuări dramatice. Reunținea amicală a două familiilor prietene, regăsirea a doi foști tovarăși e, în fapt, pînă la un punct, o incisivă retrospectivă, dezvăluind la un personaj abandonul onestității odată cu ascensiunea pe scara socială, la altul tocirea sentimentului pentru iubita de odinioară”. (Valentin Silveștru — „România literară”, 28 septembrie 1978).

Alte opinii: I. Chiric — „Cronica”, 40, 6 octombrie 1978; Ildico Achimescu — „Orizont”, 15/1979.

Adriana POPESCU

...Sperăm ca modesta noastră contribuție la consemnarea actualității teatrale să reprezinte un memento și pentru organizatorii de spectacole, în obligațiile cărora intră și ținerea la zi a modificărilor în programele de sală — căci de (preu) multe ori se întimplă ca elementare informații curente să fie omise, iar foaia de distribuție să rămînă pentru spectator o șaradă...